

Erdélyben jártunk

A Lehel Vezér Gimnázium 7.N osztálya a Határtalanul pályázat keretében jutott ki Erdélybe 2017. április 3-7-e között. Az indulást sok munka előzte meg, mert mindenkinek gyűjtenie kellett valamiről vagy valakiről információt a pályázatra, valamint origami lepke és virág-hajtogatásokat készítettünk ajándékba.

Április harmadikát írtunk, amikor elindult a nagy csapat Románia, magyarok lakta területére. Sofőrünk, Miklós László gyorsan elrepített minket a határig. Az átkelőnél mindenki személyi igazolványát elvették, hogy megnézzék. Szerencsére mindenkit átengedtek Romániába. A határtól Nagyváradig már nem tartott sokáig az út. Nagyváradon csatlakozott hozzánk a Kolozsváron született Vass Judit, az idegenvezetőnk. Elsőként a székesegyházat néztük meg, majd a püspöki palotát és a kanonok-sort. Ezek után felfedeztük a város főterét. Nagyon szép volt. A főtér mellett állt a városháza, mely 50 méter magas, 4 fő szinttel és 3 panoráma terasszal. A legfelső panoráma teraszról messze be lehetett látni egész Nagyváradot.

Ezután visszaindultunk a buszhoz. Út közben megálltunk egy cukrászdában, ahol fagyiztunk egy jót. A fagy után elindultunk a magyarlónai szállásra. Három vendégházban voltunk szétosztva. Volt a fiúk vendégháza, és volt a lányoknak kettő vendégház. Minden este összegyűlt az osztály egy kiválasztott vendégházban.

A második napon korán reggel indultunk Kolozsvárra, ahol meglátogattuk testvériskolánkat, a Brassai Sámuel Elméleti Líceumot. Jó programot szerveztek nekünk a DT-sek, azaz a diáktanácsosok. Egy ismerkedős játékot játszottunk, két jászberényi tanuló mellé odaállt egy kolozsvári diák, s ők feldobtak különböző témákat és arról kellett két percen beszélni. Sajnos a botanikus kert már nem fért bele az időnkbe. A kolozsvári séta után Magyarvista felé vettük az irányt. Ott megcsodáltuk a híres kalotaszegi népviseletet, népművészetet, festett fafaragásokat. Még az Árpád-kori fakazettás mennyezetű templomot is megtekintettük.

A harmadik napon volt az összes tordai program. Elsőként a Tordai-hasadékon mentünk végig, majd vissza. A hasadékban láttunk barlangokat és hegycsúcsokat is. A nagy séta után meglátogattuk a tordai magyar tannyelvű iskolát. Sajnos nem tudtunk sokáig maradni, mert sietnünk kellett a sóbányába, ugyanis öt órakor zárt. A sóbánya nagyon érdekes volt, és lenn a mélyben egy működő vidámparkot is találtunk. Az utolsó magyarlónai estén elvittek minket a helyi református kistemplomba, ahol elmesélték a templom történetét, valamint a falon látható szép szönyegek és a faragott padok keletkezésének történetét, melyeket a szülők adományoztak a templomnak gyermekük konfirmálásakor.

Másnap Erdély egyik legszebb falujába érkeztünk, Torockóra. Sétáltunk egy kicsit, utána bementünk a néprajzi múzeumba, ahol érdekes mezőgazdasági eszközöket láttunk. Erre egy példa a szopásgátló, ami arra szolgált, hogy a boci leszoktassák az anyja tejéről.

A következő állomás a torockószentgyörgyi várrom volt, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a völgyre. A gyönyörködés után az erdélyi fejedelemség hajdani fővárosába, Gyulafehérvárra mentünk, ahol az 1009-ben alapított püspökség központjában megtekintettük a fejedelmi palota épületét, a püspöki palotát és a 13. században épített érseki székesegyházat. Ezután Vajdahunyadra utaztunk, ahol megnéztük a „Várak királyát”. A következő állomásunk Déva volt, ahol átadtuk az adományunkat (könyveket, írószereket) az alapítványnak. Este, vacsora után néptáncot tanítottunk egymásnak.

Az utolsó napon már csak Déva várát néztük meg, de ott nagyon fújt a szél. Hazaindultunk. Út közben megálltunk Marosillyén, meglátogatni Bethlen Gábor szülőházát.

Nagyon jól éreztem magam, sok szép élménnyel, emlékekkel a szívemben tértem haza. Remélem lesz esélyem még egyszer kimenni erre a szép vidékre.

Rusvai Zoltán
7.N osztályos tanuló